

Janecskó Kata

FEHÉR ÉS PIROS

[LÁTTAM, HOGY KÖZELEDIK]

2025-06-07 | LÁTTAM, HOGY KÖZELEDIK, PRÓZA



Feküdt, rám nézett, és azt mondta, vegyek neki egy doboz cigarettát. Parancs volt ez inkább, a piros Smyphonia, nem kérés. A fehér kórházi ágyon, azon az elvásott lepedőn még a szokásosnál is barnábbnak látszódnak napcserzette, vékony karja. Amíg be nem hozták, egész nap, mindennap rövid ujjában állt a pályán. A sportember. Ép testben ép lélek.

Nem akartam cigarettát vinni. Elvégre okról és okozatról beszélünk, próbáltam érvelni. Meg sem hallott, azt hiszem. Nem szokott hozzá az ellenszegüléshez. Alárendeltje voltam éppúgy, mint az a sok száz edzett gyerek.

Elsétáltam egészséges lábamon a legközelebbi trafikig, és megvettem a cigarettát. Küszködve jött le velem a kórház bejáratához. A lépcsőn kuporogtunk egymás mellett, én hallgattam, ő szívta be a füstöt, és régi futóversenyekről mesélt.

nem marad időm

Mikor elkezdtem bejárni hozzá, elsőként az apróbb házimunkákkal hagytam fel. Engedtem, hogy meggyűljön a por a lépcsőfokok tövében és karika alakú foltot hagyjon a kávésbögre a fehér asztalon. A morzsákat sem sepertem össze, néztem inkább, hogy masíroznak a konyhámon át az apokalipszis apró katonái, a hangyák. Azt mondtam magamnak, nem marad időm ilyesmikre. De ez hazugság volt. Nem az idő volt a baj.

Aztán már semmi máshoz sem volt kedvem. Így teltek a hetek.

Azon a napon a kórházi folyosón álltam, zsebre dugott kezem az átnedvesedett papír zsebkendő gombócát markolászta.

Láttam, ahogy közeledik. A kerekesszékkal lassan, esetlenül gurult. Nem volt lába.

kép | galeriasavaria.hu